

Mi mindannyian olasz vízvezetékszerelők vagyunk

Nem, mielőtt nevetve továbblapoznál, engedd meg, hogy levezessem neked. Egy első éves egyetemista tudata felettébb érdekes gondolatokkal foglalkozik. Amellett, hogy végeláthatatlan feladatok sorozata toporog előttünk, amellett, hogy mindig számon kell tartani, kivel, mikor, hol és melyik buliban találkozol, néha-néha előköszön egy ilyen elsőre értelmetlen gondolat is, ami egy ideig nem hagy nyugodni. Ez utóbbi például filozófia előadás kellős közepén fogalmazódott meg bennem, miközben buzgón körmöltem Platón tanításait. Nem tudom, milyen kulcsszónak köszönhetően jutottam erre a megállapításra, de ahogy telt az idő, egyre szimpatikusabbá vált ez az abszurd kép, egyre többet foglalkoztam a gondolattal. És akármilyen meghökkentő, de kérek, higgy nekem... ez egy teljesen logikusan felépített állítás.

Amint megjelent lelki szemeid előtt egy kövérkés, alacsony, angol-olasz, bajszos vízvezetékszerelő bácsi, kérek, vedd magadra kék overálját, keress egy hozzá illő piros baseball kalapot, és azonnal kezdetét is veheti az utazás. Helyszín: Gombaország. Feladat: Szabadítsd ki a hercegnőt.

Minden bizonnyal rengeteg kétely, visszakozás és marasztaló szó ellenére is Mario elindult, hogy végrehajtsa a lehetetlent. Elindult, hogy megkeresse a tűzokádó teknős-krokodil kastélyát, és készen állt szembenézni vele annak érdekében, hogy megmentse a fogságba esett hercegnőt. Útja során rengeteg veszéllyel birkózott meg, akadályok gördültek elé, és noha sokszor úgy látszott, elbukik, valami mégsem engedte neki, hogy feladja. S az eredmény? Egy szabad hercegnő, biztonság, boldogság, elégedettség, elismerés. Tulajdonképpen mi mind kérhetnénk életvezetési tanácsokat Mariótól.

Ha nagyon ki akarnám elemezni az ő történetét, akkor egy olyan vázat kapnék, amely mindegyikünk életébe kivétel nélkül belepasszol. Mindannyiunknak megvan a saját kis Mario figurája, akit a döntései alapján viszünk előre az utazásban. Bár mind tudjuk, az utazás nem mindig boldog érmeszerzést jelent. Akadnak olyan akadályok, melyeken muszáj keresztülmenni, olyan ellenségek, melyek legyőzése nélkül nem megengedett a következő szint elérése. Újabb és újabb kihívások minden egyes előrelépésnél, legyen az gomba, teknős vagy húsevő növény formájú. Nagy kár ugyan, de sajnos nem tudjuk mindig megjósolni a lépéseink sikerességét. Vak szerencse alapján dől el, ha virág reményében tényleg bejönnek a számításaink, vagy egy hatalmas koppanással simán csak téglába ütközünk. Szintlépésnek pedig egy általunk kitűzött célt tekinthetünk. A végjáték? Egy álom, egy hivatás, vagy egy idilli állapot elérése. A félig teknős, félig krokodil fenevad az a tényező, amely megakadályoz e cél elérésében, a hercegnő pedig az a kapaszkodó, amely a célig képes hajtani a nehézségek ellenére is.

Egy évvel ezelőtt, úgy gondolom, valahol egy félhomályos pályán lehettem rengeteg előelőbukkanó rosszindulatú teknős és húsevő növény lehetséges prédájaként, és kétségbeesetten hajtottam a következő zászlóig, ami a szint teljesítését jelentené végre. Nyakamban a ballagással, az érettségivel, a továbbtanulással és a ponthatárokkal, rengetegszer végigrágtam magamban, melyik az az útvonal, amit az én piros sapkám is képes lenne teljesíteni. Valahol a pálya közben sikerült összeszednem egy biztonságot jelentő virágot: így nem kellett apró mivoltomban szembenézni a gonosszal. A tudás, a család, a barátaim volt az én kapaszkodóm, a végcélomat pedig az egyetem jelentette. Sajnos a magabiztosságot jelentő védőpáncélt, azt az ide-oda ugráló mosolygós csillagot nem sikerül mindig megtalálni. Volt,

hogy el kellett kezdenem előlről a jobb teljesítés érdekében, azonban így visszatekintve a küzdés minden pillanata megérte számomra. A saját kis Mario figurám boldogan mosolyog a bajusza alatt, új szintet lépett, és nem akar visszafordulni. Továbbra is szeretne hajtani a saját kitűzött céljai után, és hiába minden visszakozás, stagnálás, illetve erősnek bizonyuló ellenfél, szeretné elérni, amit kitalált. Saját példából tanulva erre biztatnálak benneteket is, drága kollégisták: soha ne adjátok fel. Az érettségi, egy DSD vizsga, egy dolgozat vagy egy határidőhöz kötött újságcikk – a kihívás mindig a saját fejlődésünk érdekében generálódik. Használjátok ki a körülöttetek lévő lehetőségeket, hiszen úgy szedhetitek fel azt a virágot, csillagot, varázsgombát, amely segíteni fog a végcél elérésében.

Most, hogy így kivetkőztünk a kék overálból, és végre körbeért ez a szellemi hullámvasút, akár be is kapcsolhatjuk a játékot. Ez az abszurd kis eszmefuttatás sok erőt adott ahhoz, hogy bízzak akár a lehetetlenben is. Ugyan már, lányok, ha egy Nintendo figurának sikerült, még szép, hogy mi is el tudunk érni mindent, amit szeretnénk!

Kiss Dóra ex-KZs-s, egyetemista